

EL MICALET GALÀCTIC

La banda dels mitjos lladres

Pasqual Alapont

Incidents amb una PSP i un entrepà de xoriço

Miquel va somriure. Acabava d'estrenar la PSP i s'ho estava passant d'allò més bé amb un videojoc de futbol. En realitat era una PSP de segona mà, els estalvis que havia reunit pel seu natalici no havien donat per a una nova de trinca, però tot i això era una PSP 3000 negra i lluent, i acabava de marcar un gol al Manchester United, l'equip que tanta glòria havia donat al futbol anglés. A Miquel li van entrar ganes de córrer amb els braços en alt per celebrar-ho. Havia somiat moltes vegades que un dia li marcaria un gol al Manchester United, i a la fi ho havia aconseguit, ni que fóra virtual. Això era el començament, a poc a poc s'enfrontaria amb els millors equips d'Europa i el seu nom seria reconegut amb el premi de la bota d'or, almenys a l'interior de l'univers de la seua PSP 3000 de segona mà.

El bon Miquel caminava vorera amunt amb el cap enfonsat en la seua maquineta, encaboriat a defensar una jugada de l'equip rival, i no va veure que algú s'acostava en sentit contrari fins que el va tenir damunt, algú que també somreia i que hauria pogut evitar topetar amb ell només apartant-se'n mig pam. Però aquest algú no es va separar perquè no li va donar la gana, al contrari, va buscar el contacte d'una manera tan evident que en un camp de futbol s'hauria endut una targeta roja. Miquel va alçar el cap i es va quedar d'una peça. Davant seu tenia el canalla més gran de l'institut: Escobar.

Aviat és dit. Escobar, tres síl·labes que la gent pronunciava amb temor. Poca gent sabia el nom de fonts d'aquest individu, a l'institut tothom el coneixia per Escobar i els alumnes li tenien més por que al dimoni. I ara! Molta més perquè cap d'ells s'havia topat mai amb un diable, i en canvi a Escobar te'l trobaves quasi cada dia, tant si volies com si no. Tot i que no havien sigut degudament presentats, Miquel coneixia de quin peu calçava aquest bergant, la seua fama de pinxo havia traspassat les fronteres de la seua classe i era motiu de llegendes terrorífiques entre els escolars.

—On vas tan fort? —va preguntar Escobar.

El primer que se li va acudir, a Miquel, és que ell no anava tan fort, però l'altre no havia fet la pregunta perquè estiguera interessat a calcular la velocitat de la seua marxa.

Escobar era un any més gran que Miquel, el passava ben bé d'un pam, i el va mirar de dalt a baix amb el mateix

interés que es miraria un porquet de sant Antoni, pensant-se si el xafava o si no valia la pena embrutar-se les sabates. Els seus ulls es van concentrar en la PSP 3000 i les ninetes li van centellejar. Feia l'efecte d'haver-se trobat una palleta d'or.

–Vaig a l'institut –va respondre Miquel.

–Fas tard.

Qui era aquell energumen per dir-li si feia o no feia tard?, va pensar Miquel. Prou es veia que estava fent fugina, i en canvi li venia amb aquell aire de tutor. Quina barra! Només faltaria que demanara una entrevista amb els seus pares.

–M'he entretingut un poc, però ja me'n vaig.

Miquel es va maleir del to de disculpa, no tenia per què donar cap explicació del seu retard.

–Què és això?

–Què?

Escobar li va arrabassar la PSP, i a Miquel li va fer l'efecte que li extirpaven un òrgan vital.

–Una PSP –va dir amb el to aflautat.

–No saps que no es poden dur joguets a classe?

–Pensava amagar-la a la motxilla i no traure-la fins a l'hora de tornar a casa.

–Estàs jugant amb foc, xaval, algun mestre te la podria trobar i tindries problemes.

–No... crec... que això... passe. Simplement no ho crec.

Escobar va tornar a somriure. Tenia uns ulls bonics, verds. Hauria pogut passar fàcilment per irlandés. O per un fosc personatge de Charles Dickens.

–Et diré què farem, jo te la guardaré.

–Nooo!

–Què?

–Ets molt amable, però no cal, de veres. Està tot controlat.

Miquel va allargar la mà per recuperar la PSP, però l'altre va apartar l'objecte del seu abast.

–Aquesta PSP queda confiscada fins a nova ordre –va dir.

Així són els tornados, els tsunamis, les erupcions volcàniques. Diuen que els desastres naturals es poden prevenir, però moltes vegades arriben d'improvís, com aquell qui diu agafen la població amb la roba estesa, amb els pantalons a mitjan pujar, en bajoqueta. Un està passejant tan tranquil i de sobte li cau un piano al cap i s'ha acabat tot, els somnis, les esperances, tot.

Miquel es va rebel·lar, clar, va buscar amb la mirada un representant de l'autoritat, un policia, un jutge, un botiguer, però no hi aparegué ningú a qui plantejar la seua queixa. En un rampell de ràbia va picar de peus a terra.

–Torna-me-la! –va cridar.

–Torna-me-la o què?

Bona pregunta. Què estaria disposat a fer si no li la tornava? Insultar-lo? Si li deia idiota, li la tornaria? Coneixia insults més grossos, però estava disposat a dirigir-los a Escobar? Miquel va fer un últim intent a la desesperada, com quan un vaixell s'enfonsa i algú dóna l'ordre d'arriar un bot.

–Torna-me-la o veuràs tu!

–Què és el que he de veure?

No havia sigut una amenaça concreta, «torna-me-la o veuràs tu», però Miquel estava que treia foc pels queixals i el to havia sigut d'una ràbia colossal. Confiava que n'hi hauria d'haver hagut prou amb l'exclamació perquè l'altre entenguera que no anava de broma, però el cas és que Escobar li havia rebotat la pregunta sense immutar-se i a ell no li quedaven més arguments.

–Torna-me-la –va repetir sense massa convenciment.

Si almenys haguera pogut evitar el tremolor de la veu. Per acabar-ho d'adobar Escobar se li va burlar.

–Torna-me-la, torna-me-la –va dir sense parar de fer carasses.

Miquel va notar que s'esquallava. Perdut per perdut es va abalançar sobre el seu enemic. Aquest no s'esperava el colp desesperat i va trontollar, però es va refer a l'últim moment i li va ventar una trompada que el va fer caure de cul.

–Li ho diré al director –va cridar Miquel fora de si.

Ja està. Ho havia dit. Escobar sabia que ara estava disposat a tot per tal de recuperar la seua PSP 3000, fins i tot a recórrer a la màxima autoritat escolar. Què s'havia pensat aquell milhomes? No li tremolaria el pols a l'hora de denunciar-lo, i si l'expulsaven un parell de setmanes o tres ausades que se'n riuria, s'ho tenia ben guanyat.

Escobar el va mirar amb menyspreu, va fer un aüc i Miquel es va arrossegar per terra com un cuc.

–Per mi com si li ho dius a ta tia –li va dir. I després, mastegant cada paraula, va afegir:– Però si jo fóra tu m’ho pensaria molt, et podria caure un roc al cap i no et podries pentinar en una temporada ben llarga.

Sense pressa, amb el cap baix i teclejant la PSP rutilant, aquell malànima va seguir el camí que, a cada pas, l’allunyava de l’institut. Miquel se’l va quedar mirant. Els seus ulls flamejaven de ràbia, no li havia deixat ni acabar el partit.

Aquell dia, les classes van passar sense pena ni glòria, i quan va eixir al pati Miquel estava com estabornit; se’l va veure caminar sol i recolzar-se sobre la tanca que circumdava l’institut. Tenia pensaments foscos sobre la vida i la mort. En poques paraules, havia perdut fins i tot la gana d’esmorzar.

En això se li va acostar Pere, un company de classe. Aquest xicot, gros i de maneres suaus, va papallonejar al seu voltant i al remat es va fer l’ànim de dirigir-li la paraula.

–Ei, Miquel, bona vista vejам.

L’al·ludit va fer un somriure, no va ser res de l’altre món, però Pere en va tenir prou i va entendre el gest com una invitació a xarrar. Es va fregar les mans, les tenia suades, sempre les tenia suades.

–Fa un dia rúfol, no? –va dir.

–Què?

–Rúfol, desagradable. Fa l'efecte que encara ha de ploure més, les notícies de la tele ho van dir ahir, i a la meua iaia li fa mal el dit gros del peu; té reuma, i això és senyal de pluja; és com una mena de baròmetre, més segur que la dona del temps.

–M'importa un rave si plou. Per mi com si cau un diluvi i s'ho endú tot a la quinta forca, com si el món rebenta o com si el València CF baixa a la tercera divisió.

Hi hagué un silenci, necessari perquè Pere poguera copsar la profunda decepció del company. El tema de l'oratge no havia alçat molta conversa, però almenys havia servit per a trencar el gel.

–Problemes amb les equacions? No sóc especialista en matemàtiques, de sobra que ho saps, però si et serveix el meu consol, puc...

–No em passa res amb les equacions.

–Ah, ho comprenc.

Però Pere no comprenia quin daltabaix tenia tan capficat el seu amic. Miquel va fer voltes a l'entrepà, en va esmicolar un tros i el va llançar lluny. Pere es va empassar la saliva.

–De què és?

–Què?

–L'entrepà, quina mescla portes?

Miquel el va mirar de dalt a baix; feia l'efecte d'acabar d'arribar al planeta Terra i de trobar-se el primer indígena.

–Jo què sé què porte, xoriço i formatge, el de sempre –va pegar un mos al comestible i va mastegar sense convicció, com si la farina s’haguera lligat amb xiclet.

Després va mirar cap a l’horitzó, però el seu pensament era ben lluny. La mà, mig fluixa, aguantava l’esmorzar, i tot just venia d’un pèl si aquest no queia a terra i s’arrebossava amb el fang d’un bassal. Pere va ensumar l’olor del xoriço curat en un magatzem de Terol, a les faldes del Sistema Ibèric, i els sentits se li van afeblir.

–No has vingut a jugar a futbol, t’hem trobat a faltar –va dir per allunyar el pensament de l’embotit de porc que tant el feia sofrir.

–No em parles de futbol. Hauria pogut guanyar el Manchester United, jo tot sol, havia arribat a tocar la glòria amb la punta dels dits, tenia el món als meus peus, era al centre de l’univers, i tot d’una...

L’amic es va regirar incòmode.

–Escolta, no cal ser un psicòleg per veure que te n’ha passat una de grossa, però l’hora de l’esbarjo està a punt d’acabar, i si continues amollant metàfores em faràs parar boig. Si no vols parlar ho entendre i et deixaré sol amb els teus fantasmes futbolístics, però si vols que t’ajude..., confia en mi i sincera’t, que tractarem de fer alguna cosa per resoldre el teu problema.

Miquel el va mirar. Una coseta es va trencar al seu interior i es va posar a somicar. Es va mocar amb la mà-nega i Pere es va fixar una altra vegada en aquell entrepà que l’atreia com un imant poderós. Un eriçó li va recórrer

l'espinaada, a les mans d'aquell xic desesperat el xoriço penjava d'un fil.

Llavors, en poques paraules, Miquel va posar al corrent l'amic de l'episodi viscut al matí, com Escobar li havia furatat el seu tresor més estimat i l'havia amenaçat amb un gran daltabaix si xarrava més del compte.

A pocs metres d'allí, aliens als problemes de la gent gran, se sentien els aücs dels cagons de les classes d'Infantil; els pobres innocents es llançaven pel tobogan sense témer els riscos que la vida els tenia reservats.

–Està bé, oblida't de la PSP 3000 –va concloure Pere.

–Què?

–Sé que al principi et resultarà difícil, però concentra't en les matemàtiques, les potències, les equacions; en la llengua, estudia els hiats, els diftongs, potser això no et farà feliç, però viuràs una vida ordenada i tranquil·la.

–Què vols dir?

–Com t'ho diria? Imagina que has perdut la PSP, que tenies un forat a la butxaca o que et va caure en un pou sense fons. Que va resultar defectuosa i no tenies garantia, el que vulgues.

–Però no puc oblidar que Escobar me la va robar. Era nova. Bé, de segona mà, però acabada de comprar, amb els meus estalvis.

–Reacciona! –Pere va agafar Miquel per la mànega–. No ets el primer a qui ataca Escobar. Aquest xicot és un criminal, fixa't que roba els esmorzars dels més menuts, i a vegades ni tan sols se'ls menja, els llança a la paperera

o els deixa caure al vàter només pel plaer de sentir-los plorar. I ni et conte les conseqüències que una acció tan vil provoca a les canonades. Es comenta que a sa casa guarda els objectes que ha robat al llarg de la seua vida delictiva. Es diuen coses d'ell que et posarien els pèls de punta. Escobar és un monstre, només troba plaer posant el dit a l'ull dels altres.

Després d'aquest discurs enardit, Pere va deixar anar el seu amic i es va recolzar en la jardinera que circumdava el pati. Miquel es va endreçar la camisa i va dir:

–Llavors, hauríem de poder fer alguna cosa contra aquest brètol, no?

–Sí, apartar-nos-en com de la pesta. Escobar s'ha entrenat per fer el mal des que anava a l'escola de cagons, i si t'interposes en el seu camí t'estomacará sense tremolar.

–Però això és injust.

–La vida no és sempre justa. Mira'm a mi. Estic a règim, passe més gana que un lladre i et creus que he perdut ni mig quilo?

Miquel estava desconcertat, les coses es podien mirar des de molts punts de vista, però poc el consolava ser-ne un més dels damnificats d'Escobar. No s'hauria de tolerar que els dèbils aguantaren les impertinències i els abusos dels poderosos sense dir ni piu. La mestra deia que havien d'aprendre dels llibres, que en els llibres hi havia sempre una bona solució per a tot, però de què servia llegir les aventures d'un cavaller si un no podia brandar una espasa i obrir-li el cap al poca-solta d'Escobar?

No sabia què pensar. Li va passar pel cap la imatge d'un cavaller medieval amb una maça de ferro punxosa, però l'instrument que brandava no era sinó l'entrepà de xoriço. Al seu costat, Pere estava a punt de patir un atac de nervis.

–Escolta –li va dir–. Si no te l'has de menjar, me'l podries donar, no?

–Què?

–L'entrepà, dic, és una pena que es llance a perdre.

–Ah, sí, clar.

Miquel va allargar el braç. En això una pilota de voleibol vinguda del terreny del costat li va colpejar la mà i l'entrepà va caure al bassal.

–Merda!

Pere es va llançar sobre l'esmorzar, però en la caiguda el pa s'havia obert i la mescla havia aterrat damunt del fang.

–Massa tard –va dir agafant una llesca que regalimava aigua bruta–, em sembla que ja no s'hi pot fer res. Ni jo seria capaç de menjar-me'l, ara.

Miquel va contemplar el cadàver d'aquell entrepà i es va doldre per l'amic.

–Ho sent, te l'hauria d'haver donat abans, sé que te l'hauries menjat amb molt de gust.

Pere va sospirar.

–N'hauria fet una bona queixalada, no et dic que no, però no val la pena lamentar-se pel que ja no té remei.

Llavors, des de la graderia del costat va irrompre una xicota d'uns tretze anys. Tenia la cara vermella i suada,

vestia roba esportiva i duia els cabells arreplegats amb uns ganxets. La Pamela Doharty.

–*Hi, boys*, em doneu la pilota, *please*? –va dir, i amb la mà els va fer senyal que s’afanyaren, que tenia pressa per tornar al terreny de joc.

Miquel es va enfurismar.

–*Hai* dels nassos, tia. Què t’has pensat? Per què sempre has de fer la guitza amb la piloteta punyetera?

Les frases havien sigut tan contundents que la xicota es va quedar un instant parada, i anava a respondre com pensava que es mereixia aquell mitja sola de Miquel quan va descobrir Pere amb el pa untat d’una substància viscosa que no tenia res a veure amb la crema de cacauet.

–*Oh, my God* –va dir perplexa–, ho he fet jo, això?

–Ha sigut sense voler, un accident –es va afanyar a dir Pere, i en to de broma va afegir:– No saps mai quan alguna cosa caurà del cel i t’obrirà el cap, veritat? No té gens d’importància, de debò. Torna-te’n per on has vingut i gaudeix del que queda de pati.

–Clar que en té –es va doldre la xica–. Ai, pobre. Et donaré el meu esmorzar si vols. T’agraden els sandvitxos de mantega i pernil dolç?

Que si li agradaven els sandvitxos de pernil dolç i mantega, a Pere? Mare meua, els de pernil i els de pernil li agradaven. De totes les races de sandvitxos se’n menjaria una dotzena, i damunt, només de pensar que podia fer una queixalada a un sandvitx de Pamela Doharty li venia salivera.

Pere va somriure, i anava a explicar que tant se valia, que de fet estava fent règim, quan Miquel el va interrompre.

–L’entrepà era meu, idiota –va dir en un to agre, com si li importara molt l’esmorzar que uns minuts abans estava disposat a deixar perdre.

Pamela es va mossegar els llavis. Havia ficat el rem, d’acord, però no pensava permetre que un xitxarel·lo del seu curs a qui treia més d’un pam l’insultara. Va posar la mà a la butxaca i va traure unes monedes, totes juntes no sumaven més d’un euro.

–Te’l pague –li va etzibar–. Digues-me quant val, i si no n’hi ha prou... –la Doharty es va començar a traure una arracada; de la ràbia que sentia va estar a punt d’arrancar-se-la–. Tin, burro, aquest aret val més que tu i el teu entrepà junts. És de plata.

Miquel la va mirar amb desdeny.

–On vols que me la pose, aquesta anella de cortina, a la punta del nas?

Pamela Doharty es va enfurismar, i si Pere no s’haguera interposat i l’haguera subjectada amb les mans, s’hauria abalançat sobre l’altre i li hauria fet menjar-se una arrova de fang.

–Deixa’m!

Pere era fort, però Pamela Doharty s’esmunyia com una anguila i pegava més coces que un cavall desbocat. Una d’aquestes guitzes mal dirigides li va encetar la canella, a l’infortunat Pere, i aquest es va regirar de dolor.

–Oh, *sorry*, t’he fet mal? –va dir Pamela, i es va agenollar al costat del xicot.

Pere es va fregar la cama; de la ferida van rajar unes gotes de sang que va tractar d’ocultar.

–No tenies intenció de ferir-me, me’n faig càrrec.

–Que bèstia que ets –va dir Miquel–, t’hauràs de vacunar contra el tètanus, Pere.

–No és res, no exageres –va insistir l’altre.

–Que no?, un paio del meu carrer es va fer un tall i a la nit ja no podia moure les barres. Com una estàtua es va quedar.

Doharty el va mirar amb els ulls com a punyals, però Pere la va frenar.

–Ja n’hi ha prou, Miquel. Et penses que la teua desgràcia et dóna dret a parlar així a una companya de classe?

Miquel va abaixar el cap. Pamela va mirar l’un i després l’altre, no entenia res.

–Miquel està trastornat –va dir Pere. Pamela va fer una passa arrere–. Oh, no és un boig perillós, no n’has de tenir por, però ha patit un daltabaix encara no fa ni quatre hores, i això explica el seu comportament. Aquest matí un desaprensiu li ha furtat un objecte valuós.

Pamela es va mirar detingudament Miquel. Aquest va fer una mena de somriure que volia ser una disculpa i que no va passar d’un bunyol. Tenia molt present la raó per la qual s’havia comportat així amb Pamela i ara se sentia la persona més ridícula del món; íntimament

sabia que res d'això tenia a veure amb el maleït entrepà ni tampoc amb el robatori.

–Què t'ha passat? –va preguntar Pamela.

–Res, un paio m'ha furtat la PSP 3000.

–Escobar, el deus conèixer, el brètol de segon C –va intervenir Pere–. De segon de segon –va afegir per al·ludir a la seua condició de repetidor i mal estudiant.

Pere i Miquel van riure la broma de bona gana, però Pamela es va quedar rígida i va empal·lidir. Tot d'una li van venir basques i es va mig desmaiar. Els seus companys la van apuntalar un de cada braç.

–Què et passa? –va preguntar Miquel.

–Potser és una baixada de tensió. Menges com toca, Pamela? –es va interessar Pere, el qual coneixia per experiència pròpia que no es podia fer règim sense control mèdic.

Llavors, va fer una indicació a Miquel perquè asseguren la xicota a la platabanda, però tot d'una ella es va refer i s'hi va encarar.

–Deixeu-me, ja n'hi ha prou de palpar-me?

Els dos xicots es van quedar bocabadats, no entenien a què treia cap tanta agressivitat.

–*Give me the ball!*

–Què?

–Torneu-me la pilota –va cridar Pamela.

–Sí, clar.

Pere va agafar la pilota de terra i la va oferir a la xica. Pamela li la va arrabassar i es va tacar el niqui blanc amb

un esquitx de fang. No en va fer cas. Tot seguit se'n va anar i els dos amics van contemplar com desapareixia darrere la graderia.

–T'has fixat la cara que ha posat? –va preguntar Pere–. Ha sigut esmentar el nom d'Escobar i ha reaccionat com si en tinguera al·lèrgia.

–Està com una autèntica cabra, la Lady burra aquesta.

–No, Miquel, ací s'amaga un misteri. Em pregunte de què es tracta. M'agradaria saber-ho.